

Mariin malý oslík

Malý oslík byl u svého hospodáře nešťastný.

Nejen, že měl nedostatek krmení, vody a špatné stání, ale především, a to bylo nejhorší, cítil, že jej nemá nikdo rád. Tolik toužil po tom, aby jej někdo pohladil, i kdyby to bylo třeba jednou do roka. Zatím však nikdy necítil dotek lidské dlaně. Hospodář na něj občas přísně pohlédl (a ten pohled jako kdyby říkal: „Věděl jsem, že jsi k ničemu, hned když jsem si tě koupil!“).

Možná právě proto si náš oslík říkal, že to musí být pravda. Hospodář jej pořídil na tržnici, která nebyla výjimečná. Prodávala se tam zvířata různé velikosti, stáří i kvality. Oslík nebyl šampion, to věděl. Už když se narodil, byl malý a neduživý. Jak by taky ne, když jeho matka oslice zemřela při porodu. Dali jej tehdy na trh za levnou cenu; stál úplně v rohu a nejraději by se hanbou propadl, jak nešťastně se cítil, jako na pranýři, opovržený, osamělý a ubohý. Díval se do země tak dlouho, dokud jej neodvedli k novému majiteli.

Stáj, ve které žil, byla plná dalších zvířecích kamarádů. Byli tu volci, krávy, ovečky i jehňátka. Stejně, jako žili, tak se kamarádili. Věru, bylo to smutné přátelství, přesto drželi při sobě; když šli na pastvu, vždy na oslíka počkali, hýkal-li v noci opuštěným nářkem, vždy se k němu nějaké soucitné oči obrátily, jako by říkaly: „Vím, jak ti je. Ale věř, jednou všechno pomine“.

Jednoho dne, když oslík usnul vyčerpan, (táhl celý den těžký náklad a hospodář jej nenechal ani chvíli odpočinout, takže měl kopýtka celá rozedraná až do krve a hřbet úplně zpřelámaný); zdál se mu zvláštní sen. V tom snu k němu přistoupila krásná žena. Vypadala, jako by vystoupila z pohádky. Měla dlouhé kaštanové vlasy, ztepilou postavu, prosté, ale čisté šaty, nejkrásnější však byl její pohled.

Měla tak hřejivé a nádherné oči, že od té noci, kdy se oslíkovi o ní zdálo, stačilo jen připomenout si jejich zář, třeba během dne na malou chvíli, a bylo hned líp.

Tak šel čas. Skončily letní dny, kdy tráva byla vysoká, svěží a zelená.

Malý oslík se nikdy na nic netěšil. Teď ale usilovně zavíral oči každého večera v touze, aby se mu alespoň jednou jedinkrát zdálo znovu o krásné paní.

Nestalo se tak. Léto přešlo, nastal podzim, přišla zima. Toho roku byla zvláště krutá. Rána byla tak studená, že zkřehlý oslík na tenké slámě nechtěl ani žít. Dobře totiž věděl, že jej

čeká každodenní úmorná lopota. Když je oslíkovi zima a musí vstávat do tmy, je to mnohem horší než když ráno aspoň přes malá dřevěná dvířka vedoucí do stáje prosvítá slunce. Slunce, které slibuje: „Neboj se, vstaň. Já svítím pro každého a věř, v poledním žáru ti i tvé kosti prohřeji; jen pojď!“

Večery byly dlouhé, a tak si zvířátka aspoň krátily chvíli vyprávěním. Vepřík mluvil v jednom kuse o tom, jak se jednoho krásného dne najedl až k prasknutí. Kravičky bučely svoje chvály na to, jak dobře se jim přežvykuje na jaře zelená tráva, ovce se natřásaly jedna před druhou, která má lepší vlnu.

Oslík mlčel. Může snad vyprávět o svém snu a nádherné paní? Nikdo by mu nevěřil, jen by se mu vysmáli. Zavíral tedy unavené oči a usínal mlčky.

Sen se neopakoval a všechno nasvědčovalo tomu, že se nikdy opakovat nebude...

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>